

Már egy ideje kísérik azt a Jézust figyelemmel, aki közvetlenül a halál előtt áll és aki tisztában van azzal, hogy mi már reá. Láttuk azt a csudálatos nyugalmat, amely eltöltötte lényét, láttuk a gondoskodó szeretetét, amellyel körülveszi tanítványait. Láttuk azt a csudálatos gazdagságot, amely szivéből kiárad, beszédeiben, mikor a halállal szemközt nézve van ereje, ideje arra, hogy bepillantást nyújtson a ~~legcsudálatosabb dologba~~ legcsudálatosabb dologba, amely ismerőssé vált Istennek a szeretetében. Látja a keresztfát maga előtt, látja a kimondhatatlan fájdalmait s látja a még nagyobb gyötrelmét, hogy az Atya egyedül fogja hagyni Őt és bűné teszi, - és mégis mindezen túltekintve ott időzik abban a házában amelyből alászállt és amelybe visszatérni készül. Ennek a csudálatos házában a boldogságát és örömét rajzolja fel elénk.

Ha azt a címet adnánk ennek a történetnek, hogy "Jézus a gyötrelém házában", azt hiszem durván és otrombán vétkeznénk a valóság ellen. Inkább az öröme háza volt az az urvacsorázó terem, amelybe Jézus és tanítványai együtt voltak. Hiszen azt mondta: "Kivánván kívántam veletek elkölteni ezt a lakomát!"

Az elmúlt órán láttuk az Ur Jézusnak készületeit, hogy hogyan szándékozik helyet készíteni övének, hiszen azért megy el, hogy a helyet elkészítse azoknak, akiket szeret és akik Őt szeretik. Hogy azok is ott legyenek, ahol Ő van. Hogyha rámutatott arra, hogy az út, amely odavisz, a másik házába ismerős a tanítványoknak, - hiszen sokszor megmondta, hogy a szenvedés útja ez, mégis az út célja az, amit eléjük rajzol, és ez a cél: az Atya! Ugy beszél az Atyáról, mint akit a tanítványok ismernek. Azért Filep eléggé félreértette az Urnak szavait, mikor azt mondta: "Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és ez elég!" Filep más uton indul, mint amelyiken az Ur vezetni akarja őket. Filep abban a testi felfogásban van, amiben mi is benne élünk és amibe újra meg újra visszaesnek a keresztyének: Istenről valami külsőt képzelni és Őt külsőképpen látni meg. Ugy, amint a spiritiszták teszik, akiknek testi csodákra, testi bizonyításokra van szükségük, hogy elhiggyék, hogy szellemvilág van. Szellemjelenések, kopogó hangok, butorok felemelkedése, magától író kéz és más jelek ~~akk~~ kellene nekik arra, hogy higgyenek a Szellem létezésében. Filep is ebben van benne, mikor azt mondja: "Uram, mutasd meg nekünk az Atyát". Ha egyszer megpillantanánk Őt, soha el nem felejtjénénk. Ez a valóság elkísérné bennünket s megőrizné, megtartaná. Mennyire tévedett Filep, mikor ezt gondolta! Hiszen nem hiába mondta Ábrahám a gazdagnak: Ha valaki a halottak közül menne is vissza azokhoz, akiket a jólét gazdagsága elfoglal, hiábavaló volna, akkor sem hinnének! - Azért, akik testi uton közelednek Istenhez és még ha valami testi látomást kapnának is, nem használna semmit: Ideig-óráig megmaradnának ezek a benyomások, amíg más benyomások ki nem szorítanák azokat és elfelejtkeznének hamarosan Istenről.

Nem így kell Istennek találkozni. Nem úgy, mint ahogy a hamis pünkösd mozgalom tanítja: testi megnyilatkozásokban. Valami más módon kell Őt megismerni. Ezt tanítja Jézus azokkal a szavakkal, amikből kiindultunk. Azt mondja: "Annyi ideje veletek vagyok és nem ismersz engem Filep?" A magyar fordításban mult idő van. A görög azonban praesens perfectumot használ, amely a mult időben kezdődő és a jelenben továbbtartó cselekvést fejez ki. Tehát helyesebb a jelennel való fordítás: "Annyi idő óta veletek vagyok és nem ismersz engemet Filep?" "Aki engem a látóhatárba kapott az a látóhatárba kapta az Atyát. /Aki engem lát, látja az Atyát/. Mimódon mondd tehát: mutasd meg nekünk az Atyát. Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya én bennem van?" Tehát, aki Jézust látta, amit-

látta amit magára öltött? Ez az emberi alak mutatja meg az Atyát? Szinte hajlandók valnánk azt mondani rá: úgy van, mert a Lélek rá-iródik a testre. Kitatkoznak arról a tudósok, hogy melyik hagyomány-nak van igaza, annak, amelyik azt ~~akkor~~ állítja, hogy Jézus szép volt, vagy annak, amelyik azt mondja, hogy Jézus csunya volt. Találgathatják az emberek, a bizonyos az, hogy Jézus testben járásában megjelenésében, szavában, az emberekkel való foglalkozásában, külső megjelenésében volt valami, ami ~~olyan~~ őt egyedül-valóvá tette. Volt valami, ami olyan hatással iródott bele a megfi-gyelőbe, amit többé elfelejteni nem lehetett. Ez a kép a lelket ragad-ta meg. Bizonyos tehát, hogy Jézus külső megjelenésében látni lehetett az Atyát. De Jézus mégsem erre céloz. "Aki engem lát, látta az Atyát." Mit akart ezzel mondani? Jézus maga utal később beszédeire és munkáira "Amit a magyar fordítás "dologgal" fordít, az a görögben "munkát" je-lent. Ergon-munka./ Jézus tehát tetteire gondol, amelyeket véghez vitt a földön. Tehát amit Jézusban Filepnek látni kellett volna és ami egészen világosan megmutatja volna neki az Atyát, az Jézusnak a tettei-ben, földi munkáiban, szavaiban nyilvánult meg. "Mimódon mondhatod tehát: mutasd meg nekünk az Atyát? Nem veszed észre, hogy én az Atyá-ban vagyok és az Atya én bennem van?"

Bizonyára emlékeztek arra a kerékre amely Ezékiel látomása szerint a kerubok mellett haladt. Két egymásban forgó kerék, amelyeknek nem volt közös tengelyük. Fizikailag elképzelhetetlen, de a szellemiek szerint valóság. Ilyen két egymásban forgó kerék az Atya és a Fiu. "Nem hiszed, hogy az Atya én bennem van és én az Atyában?" Tehát, aki Jézus lelké-nek tartalmát látja, az Atya lelki tartalmát látja meg, és mikor azt mondja Jézus: "az Atya lelke", akkor nem pünkösdi Szent Szellemre gondolunk, hanem arra, amit a Szentírás Isten lelkére mond, vagyis Isten belső tartalmára. Isten belső képessége, belső gazdagsága Jézus-ban tapinthatóvá vált, amikor itt járt a földön. Ami az Atyát töltötte meg, az töltötte meg a Fiut. "Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok? Es az Atya én bennem?" "Amiket szólok, nem magamtól szólok, amiket cselekszem, nem magamtól cselekszem, - az Atya, aki én bennem marad, teszi az Ő cselekedeteit én bennem." Ez a sajátos két gondolat a héber ritmus szerint van szerkesztve. Ez a két gondolat egymást egé-szíti ki. Az első mondatban azokról a beszédekről van szó, amelyeket Jézus szól tanítványainak, a második felében azokról a tettekről van szó, amelyeket az Atya hajtott végre a Fiuban. Az a lelki tartalom, amely az Atyában és a Fiuban közös volt kétféleképpen nyilatkozott meg: először szavakban, másodsor tettekben. Tehát azokról a szavak-ról van szó, amikre Péter azt mondta: "Uram kihez mehetnénk, az örök életnek beszéde van Ténálad". Es azokról a tettekről van szó, amiket Jézus mindenfelé tett, s amely tettek a szeretet tettei voltak. Me-lyekben nem az volt a csodálatos, hogy a víz borrá vált, hogy a kevés kenyér sokká, hogy a kevés halból sokan táplálkoztak, nem az volt a feltűnő, hogy a vaknak a szeme megnyílt, hogy a betegek meggyógyultak, nem a külső cselekvések voltak fontosak, hogy az Ur érintésére meg-gyógyultak, hogy csend lett a háborgó tengeren-, nem ezek a külsősé-gek voltak csodálatosak, hanem az a szeretet, amellyel utána ment az elveszett bárányak, az volt a csodálatos! A léte volt. Az, hogy a beszéde világított, vigasztalt, az volt a csodálatos! A lélek tartalma amelyben az Atya és a Fiu egyek voltak. Hiszen mindazt a Fiu az Atyától tanulta. Ő kisgyermekként született a földre, de mindig az Atyára fi-gyelt s lassanként megtelt az Atyával. "Aki engem lát, látta az Atyát! Mind, mind az Atyát mutatták a tettei azoknak, akik Jézust nézték.

"Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya én bennem van, de ha ebben nem, a tettekért magukért higgyetek." Aki nem tudja meg-látni az Atya csodálatos szeretetét a Fiuban, az Jézus csodáiban lássa meg az Atyát, mert ilyen hatalommal nem járt még a földön senki.

"Bizony, bizony mondom néktek, aki én bennem hisz, azokat a tetteket, amelyeket én teszek, tenni fogja, sőt ezeknél nagyobbakat fog tenni!" És itt Jézus egy harmadik ismertető jelt is ad azoknak, akik nem tudnak hinni, akik nem emelkednek magasabbra, mint Filep. Ezeknek mondja: "azt mondom néktek, amiket én teszek, azokat ti is tenni fogjátok, mert én az Atyához megyek." Ez a megokolás: "mert én az Atyához megyek azt jelenti, hogy az emberi alakban járó Jézus nem olyan hatalmas, min aki felemeltetik a mennybe és az Atyának jobbkeze felül ül. A földön járó Jézus nem mindentudó, nem mindenütt jelenvaló, csak egy hozzánk hasonló, akiben benne lakik az Atya. De az a Jézus, aki az Atya trónjára ül, az Atyának minden hatalmával rendelkezik, cselekszik. Ezért mondja hogy tanítványai még nagyobb dolgokat fognak cselekedni: hiszen azokat is Ő fogja tenni, mert amint az Ap.csel. könyvének bevezetése mondja: amit Jézus halála után az apostolok tettek, szintén Jézus cselekedetei voltak. Az apostolokon át Jézus cselekedett.

"Bizony mondom néktek, aki én bennem hisz, azokat a tetteket fogja tenni, amelyeket én is teszek, sőt nagyobbakat is tesznek azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek.... /most következik annak megmagyarázása, hogy miért fognak ők még nagyobb cselekedeteket is tenni/... és valamit csak kéni fogtok az én nevemben, azt én megfogom tenni, hogy az Atya a Fiuban megdicsőüljön." A cél tehát nem az, hogy egy csomó ember dicsőségre jusson, mint ahogy azt a középkorban és azóta máig is hamisan tanították az emberek, úgy tüntetvén fel, hogy a földi életnek csak az a célja, hogy a kárhozatra induló tömegeből egy csomó ember kiváljon és megérkezzék az üdvösségre. Ha az üdvösségre rendelték serege mind megérkezik, vége a történelemnek. Ez a tanítás és az a gyakorlat, ami ebből folyik, hamis! A cél az, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiuban. Az Atya megdicsőüljön abban az életben, amelyben Jézus él ma is. A cél tehát az, hogy az Atya megdicsőüljön rajtunk keresztül, akik tagjai vagyunk a Fiunak, akik ezt a templomot alkotják. Hogy ezáltal a test által, amely a Krisztus teste, megdicsőüljön az égben lakó Isten. Ez az egyház uralmának a célja.

Még inkább hamisságot tanítanak azok, akik azt hirdetik, hogy az egyháznak az a célja, hogy itt a földön boldoguljon. Nagy tekintélyhez, nagy vagyonhoz jusson és ezen keresztül emberi tettekben mutassák meg Isten dicsőségét. Mindez hamis! Mert Jézus megmondotta, hogy az Ő királysága nem ebből a világból való s az övéinek az a rendeltetése, hogy mindent elveszítve, hasonlóvá válva a Golgota keresztién függő Jézushoz, elérkezzenek a célhoz. Az egyháznak az a rendeltetése, hogy Krisztus testéhez hasonlóvá válván /aki e világ számára szemét, utolsó volt akitől mindenki elfordult/ - hirdesse azt a szeretetet, amellyel az Atya szerette az embereket. Ez az egyháznak a célja! A Szentírás az egyháztörténelemnek és a világnak a végét úgy jövendöli, mint az istentelenség győzelmét. Az egyház megtagadott lesz... és mégis bizonyosságot fog tenni arról a Krisztusról, aki szeret! Az egyház az egész földön Krisztus bizonyágtévője lesz. Ezek a dolgok lesznek azok, amikre Jézus mondja: "még nagyobb dolgot is fogtok cselekedni." Ez nem arra vonatkozik, hogy betegeket gyógyítsanak, prófétálnak, nyelveken szólnak majd, s hasonló külső csodák történnek, mert hiszen Jézus által végzett testi csodáknál nagyobbat már nem fognak tenni, hanem az a még nagyobb csoda az egész földre kiterjedő bizonyágtétel lesz, mikor az egyház ugyanazon a golgotai kereszten, a szenvedésen fogja megkezni dicsőíteni az Atyát.

Egy érdekes kifejezés van itt a 13. és 14. versben, az a szó, hogy: "az én nevemben". "És ha valamit kéni fogtok az én nevemben, azt megfogom tenni". Ezt a szót, hogy "az én nevemben", úgy értelmezik az emberek, hogy Jézus nevét említve. Ezért halljuk gyakran az imádságok után: "a Jézus Krisztus nevéért kérünk." Ha ez a kifejezés azt jelenter

csakugyan, akkor ahány ember paposan, szertartásszerűen ezt a kifejezést használja, mint úgy imádkozik, hogy az Atya meg fogja őt hallgatni. Pedig ez nem így van. Ez valami mást jelent. Nem liturgiai értelemben kell ezt venni, hanem valahogy másképpen kell ezt felfogni. S ha tisztában vagyunk azzal, hogy mit jelent ez a kifejezés: "Jézus neve Isten neve", akkor le is tehetünk arról, hogy az ilyen liturgiai szokás az imát meghallgatottá teszi. Jézus neve Isten lényének kvintessenciája. A budai vasárnapi órákon két alkalommal hallhattátok azoknak a neveknek jelentését, amelyek az első nemzetségtáblázatban foglaltatnak. Azok, akik végighallgatták ezeket a neveket, rájöttek arra, hogy ez az unalmas, száraz névfelsorolás átváltozik érdekes történetté és ezt a történetet a nevek adják. Ezeket keresztül beletekinthet az ember annak az elmúlt régi időnek lelkébe. Ezek a nevek az emberek lelkéből fakadtak. Látjuk a neveken keresztül azokat a gondolatokat, amelyek ezeket a régi embereket foglalkoztatták. A név az ember lelke. Ha Istenről van szó, Isten lelke.

Régi időben, ha valaki előmutatta a király pecsétjét és azt mondta: a király nevében, ezt annyit jelentett, mintha a király maga személyesen volna ott. Ha ezt átfordítjuk a mai időre, elmondhatjuk, hogy ha valaki a köztársasági elnök megbízólevelét felmutatja és azt mondja: az elnök nevében, ez annyit jelent, mintha maga a köztársasági elnök volna jelen. De ahhoz, hogy valaki azt mondhassa: a király nevében, nem elég egy szájas ember, aki könnyelműen és okatlanul szájára veszi ezt a szót, hanem annak ténylegesen az uralkodótól kell jönnie és az uralkodó minden felhatalmazásával bírnia. Ha közülünk valaki visszaélne ezzel a szóval, jogosan bebörtönöznék. Erre méltók azok az emberek is, akik imádkozásukban az Ur Jézus nevét emlegetik, anélkül, hogy az Ő nevében imádkoznának. Akármit elmondani imádkozásainkban és hozzáfűzni, hogy "Jézus nevében" kérem, épp oly lázadás és merénylet, mint azt mondani, hogy a "köztársasági elnök nevében" anélkül, hogy az embernek arra felhatalmazása volna. Mennyien vétkeznek ebben!

"Az én nevemben" - ezt jelenti, hogy az én lelkemtől áthatva, Ő tőle eltelve, Ő tőle áthatva, az Ő ~~parancsolatait~~ ismerve, ezeket magunk előtt tartva, készen arra, hogy mindenhová kövessük Őt, minden áldozatot Erte meghozzunk, ez jelenti azt, hogy "az Ő nevében!" Ebben az esetben ez oly csodálatos szónak bizonyul, amelyre megindul az ég s az Isten hatalma alászáll. Ebből láthatjuk, milyen ritkán, megfontoltan használhatjuk ezt a szót. Azt is látjuk, milyen sok szófecsérelés folyik az imádkozáskor, amikor saját ~~magukkal~~ magukkal vannak tele az emberek és nem Jézussal. Amikor a saját dicsőségükkel vannak telve. Mennyi lázadás, mennyi merénylet Isten ellen, mikor nevét hiába veszik fel ajkukra!

Amikor Jézus azt mondta: "akármit kértek az én nevemben, megadom néktek azt", nagyon súlyos feltételt szabott. Ez magában foglalja azt, hogy Én tőlem áthatva, Tőlem telítve legyetek, mindenkor az Én parancsolataimat tartsátok szem előtt. "Ha valamit kértek tőlem, én mindent meg fogok tenni... Ha szerettek engem, az én parancsolataimat meg fogjátok őrizni". Látjuk, hogy mindjárt a kérés után hogyan folytatja az Ur a tanítást. Ebből kitűnik tehát, hogy mit is jelent az Ő nevében imádkozni. "Ha szerettek, az én parancsolataimat meg fogjátok őrizni". Ez a szó: "megőrizni" nem "megtevést" jelent, hanem csak azt jelenti, hogy az ember ezeket a parancsolatokat a szívébe zárja, maga előtt tartja mindig, rájuk figyel, várja egész szívvel Istentől az erőt arra, hogy ezeket a parancsolatokat meg is tarthassa Isten erejével. Ezért használja az Ur a "parancsolataimat meg fogjátok őrizni és én kérni fogom az Atyát, és az Atya egy másik paraklétoszt /vigasztaló/ fog ténéktek adni, hogy az veletek legyen folyton, örökké". Ez a "folyton" azt jelenti, hogy abban a korakban, ami előttetek van. Nem azt jelenti, hogy végtek n hosszú ideig. Tehát ha az Ő parancsolatait megőrzik,

akkor Ő kérni fogja az Atyát, hogy egy másik Paraklétoszt adjon nekik, aki velök fog maradni. Ez a szó, hogy Paraklétosz, -amit a magyar fordítás, Vigasztaló-val fordít, - nemcsak ezt a fogalmat foglalja magában. "Para" szó "nál, nél"-t jelent, "klétosz" szó azt jelenti "hívható". Ez sajtáságos igealak. Olyant jelent, hogy mindig magunk mellé hívható, mindig a kezünk ügyében van. Csak szólunk és Ő rögtön megjelenik.

Jézus egész földi élete alatt mindig ott volt tanítványai mellett. Ha a tanítványok valamit kértek Tőle, elfelejtette, hogy fáradt, meggyötört, hogy pihenni vágyott. Az utolsó éjszakán imádkozott értük. Mindig mellettük volt és soha nem utasította vissza kéréseiket, ha azokat helyesnek találta. S most azt mondja: "ha elmegyek, kérni fogom az Atyát, hogy egy másik Paraklétoszt küldjön nektek, aki épp úgy mellettetek lesz, mint én voltam". Ez a Szent Szellem! A Szent Szellem tehát nem más, mint Jézus helyettese. /Nem a római pápa Krisztus földi helytartója, hanem a Szent Szellem!/"

"Kérni fogom az Atyát és az egy másik Paraklétoszt fog küldeni nektek, az igazságnak a Szellemét". Azt a szót, hogy "igazság", így is fordíthatjuk, hogy a "valóságnak" Szellemét. A Szellem nem látható, nem tapintható, olyan mint a fuvó szél és mégis valóság. Igazabb valóság, mint a fa, mint a kemény vas, mint a hatalmas sziklák, mint az egész anyagi világ, mert ezek mind elmúlnak egyszer, /ég és föld elmúlik!/" de Isten Szent Szelleme örökkévaló! Az igazságnak, a valóságnak a Szelleme, aki titeket, ha én már nem leszek, el fog vezetni. Ez nem emberi ígéret, nem képzelet játéka, nem hazug emberi gondolat, nem dogma, vagy hitcikk, hanem ez biztos valóság, amire rá lehet építeni az ember életét, a mindig hívható, mindig kezünkügyében lévő Paraklétosz! Ezt küldi el az Ur. "Akit a világ nem tud befogadni", mert képtelen rá. A világ mindig hazugságban járt és jár, az igazságnak Szellemét tehát képtelen befogadni. Lehetetlen, hogy a világ fiai egymást megértsék, hogy közös munkára egyesülhetnének, mint ahogyan most próbálják egyesíteni a hívőket a hitetlenekkel, ám ennek a sajtáságos egyesítésnek csak a hívők fogják meginni a fekete levét, mert a világ őket félre fogja tenni.

"Egy másik Paraklétoszt fog tinatek küldeni az Atya, az igazságnak a Szellemét, akit a világ be nem vehet", mert nem látja, mert nem ismeri Őt. Mi ezt a meg nem tapintható Szellemet meg fogjuk látni és megismerjük.

Halljuk hangját, látjuk lébanyonát, érezzük jelenlétét. Valóság életünkben, amit eltagadni nem lehet. Hiába mondja a világ: ez csak képzelődés, ez valóság, hogy Isten bennünk lakik. Nagobb, biztosabb valóság, mint mindaz, amit szemünkkel látunk. "Ti meg fogjátok ismerni Őt, mert nálatok marad és bennetek lesz". Nem úgy van? Nálunk van és bennünk él. "Nem hagy lak titeket árvakul, eljövök hozzátok". Ez az eljövétel nem Jézus második eljövételére céloz, mikor, mint király jön e földre uralkodni, hanem ez az Isteni Szellem földreküldésére vonatkozik.

Jézus jött el az első pünkösdi napon. Az Ő Szent Szellemét küldte el Isten. "Nem hagy lak titeket árvakul, még egy kevés idő és a világ nem lát engem, de ti látni fogtok, mert én élek és ti is élni fogtok". Jézus a halálra tekintett előre: mert én élek minden halálon keresztül és ti is élni fogtok minden halálon át, mártírhálálon, tűzpróbán keresztül, vadállatok torkától szétszakítva élni fogtok! "Mert én élek és ti is élni fogtok! És látni fogtok engemet". A Szellem csodálatos munkáin keresztül látni fogjuk. Egy csodálatos látomásban. Akik a Bibliát hittel olvassák, látni fogják Jézust. Erre a belső látásra

céloz Jézus akkor is, amikor Filepnek mondta: "Aki engem lát, látta az Atyát."

"Mert én élek és ti is élni fogtok: azon a napon meg fogjátok tudni, hogy én az én Atyámban vagyok." Azon a napon, mikor Isten Szelleme titeket megvilágosít, mikor rátok száll, meg fogjátok tudni, hogy én az Atyában vagyok és ti én bennem vagytok és én is bennetek". Tehát az Istennek Szelleme nemcsak azt mondja, hogy Jézus kicsoda, hanem azt is, hogy ugyanez a Jézus belénk költözik és így mi Ő benne vagyunk. Tehát ahhoz a csudálatos kettős-kerékhez odajárul még egy másik ~~csudálatos~~ csudálatos kettősség: mikor én a Fiuban vagyok és a Fiu én bennem marad. És én Ő benne élek.

A 26. versben még egyszer előfordul az a kifejezés, hogy "az én nevében". Ezért a párhuzam kedvéért odaállítjuk ezt a szót az előbbi két előfordulás mellé. Az előbb azt mondta Jézus, hogy "én kérem az Atyát, hogy küldjön egy Paraklétoszt, Szent Szellemet, s az Atyám küld, s az meg fog titeket tanítani mindarra, amit én mondtam néktek". Tehát nemcsak a keresztyén imádkozik a Fiunak a nevében, hanem az Atya is a Fiunak a nevében fordul hozzánk és a Fiu nevében küldi az Ő Szent Szellemét. Ez azt jelenti, hogy ahol a Fiu lelke megvalósul, ahol a Fiut követik, odaküldi Isten a Szent Szellemét. Tehát nem küldi mindenhová. Kézrátétellel, teológiával nem lehet Isten Szent Szellemét odavarázsolni, - de ahol az emberek egész szívüket Néki adják és Őt követik, ha csak ketten, vagy hárman vannak is, elküldi Isten a Paraklétoszt, az Ő Szent Szellemét, és Krisztus testévé Isten egyházává alakítja őket.

Tehát az a kifejezés, hogy "az Ő nevében", ezen a földön egy külön szigetet jelent azoknak, akik Jézus nevében járnak és élnek.

Igen fontos kérdés az evangélium gondolatvilágában Jézusnak, a Fiúnak és a Szent Szellemelek egymáshoz való viszonya és az a kérdés, hogy mit jelent Jézusnak és mit jelent a Szent Szellemelek a jelenléte a keresztyán egyházzáért és a két jelenlét közül melyiknek milyen előnye és hiánya van? Ezzel foglalkozik Jézus a most felolvasott versekben. Ő elmegy és maga helyett elküldi a Paraklétoszt. Az a kérdés tehát, hogy mit veszítenek és mit nyernek ezzel a tanítványok?

A múlt órán azzal végeztük a beszélgetést, hogy jönnek olyan idők, az Ur Jézus jövendölése szerint, amikor egyesek istentiszteletnek tekintik ha a keresztyének közül megölhetnek valakit. Hogy mi csoda sötétség, mi csoda sátánimádás lesz ez, az más kérdés, de tény az, hogy az emberek az igazi istentiszteletet azzal a hazug istentisztelettel fogják felváltani, amikor az egyház szertartása szerint erény lesz, ha valaki magól egy keresztyént. A múltban már láttunk ilyent, mikor az Isten állítólagos szolgálói üldözték a keresztyéneket. Ilyen volt az a hatalmas harc, amit a francia királyok az egyház uszítására vezettek a hugenották ellen. Jézus azt mondja ezekre, hogy ő kezdettől fogva nem mondta ezeket, hogy milyen borzalmas sors vár az övéire, nem mondta, mert nem volt szükség rá, mert ő velük volt. "Ezeket nem mondtam kezdettől fogva, mert veletek valék." Jézus tehát eddig azért nem készítette elő a tanítványokat ilyen borzasztó üldözés lehetőségére, mert ő együtt volt a tanítványokkal és minden felmerülő szükség esetén neki, az elhagyatottaknak, az üldözöttnek, a halálra szántak módjában állott őket megvédeni, mint ahogyan élete végén el is mondta: "egyet sem veszítetek el azok közül, akit az Atya rámbízott. Ő meghalt, de a tanítványok közül egy sem vészett el. Míg a földön járt, megőrizte őket. Ezért nem volt szükség arra, hogy eddig szóljon a borzalmas üldözésről. Most azonban, hogy elkészül ahhoz, aki őt elküldte, most tudatja velük, mi vár rájuk. Ime itt van valami különbség Jézus és a Szent Szellem jelenléte között. Míg Jézus jelen volt, mint pásztor és király védte az ő népet.

Mikor Jézus innen eltávozott, az egyház életében nagy változás állott be. Nem volt aki védje, aki magát közbevesse tanítványaiért. Ettől fogva ők is ki voltak téve ugyanannak a veszedelemnek, aminek maga a Mester ment neki. Jézus halála után elkészült az út a tanítványok számára, amelyen kereszttől követik a Mestert a halálba. Ez a nagy különbség Jézus és a Szent Szellem jelenléte között. A Szent Szellem is megtudná óvni Jézus követőit a haláltól és az üldözéstől, de e helyett elkészíti rá a tanítványokat. E helyett bátorságot és örömet ad nekik a szenvedéshez. Ez a nagy különbség Jézus és a Szent Szellem földön-léte között. A Szent Szellemeleknek nem célja az, hogy beannunket a nehézségektől és a szenvedésektől megkíméljen, hanem célja, hogy megtöltsön bátorsággal, odaadással, örömmel a szenvedések között.

Látjuk tehát a nagy különbséget az Ur és a Szent Szellem korszaka között. A tanítványok természetesen, amikor Jézus ezeket a szavakat mondotta, még nem voltak tisztában ennek a változásnak jelentőségével. Nem voltak tisztába vele, csak valami homályos sejtélem nyomta a szívüket. Mint a beteg, aki valami kínos nyavalyától fél és nem mer a betegsége után kérdezősködni, a tanítványok nem merték Jézust megkérdezni a felől, hogy Jézus hová megy. Nem merték megkérdezni, mert valami rosszat, sötétet sejtettek. Ezért mondja Jézus a felolvasott helyen: "most pedig elmegyek oda, ahhoz, aki engem elküldött, de küzletek senki sem kérdez engem, hogy hová megy, de hogy ezeket mondtam néktek, szomorúság töltötte meg szíveteket. -- Megint azzal a sajtósággal állunk szemben, hogy a halálra készülő Jézus vigasztalja a tanítványokat. /Min ahogyan sokszor megtörtént már a történelemben, hogy a halálra menő martír vigasztalta meg a földi hozzátartozóit. /Jézus jól látta előre az eseményeket és tudta, hogy a tanítványok érdeke, hogy ő elmenjen. "De én az igazságot mondom néktek, hasznosabb néktek, hogy én elmenjek." "Szümferei" görög szót találjuk itt, ami inkább hasznost fejez ki, mint jót. Ez a szó szóról-szóra azt jelenti, hogy összehez, összegyűl. Ami összegyűl az ember számára, az hasznos fogalom alá helyezhető. "Hasznosabb néktek, hogy én elmenjek, mert ha én nem megyek el, akkor a Paraklétosz nem jó el hozzátok. Ha elmegyek, elküldöm hozzátok." /Paraklétoszt a magyar nyelv vigasztalónak fordítja, de értelme sokkal

több. Olyan, aki mindég segítségül hívható, mindég a kezünk ügyében van, örök segítség számunkra. / Ha Jézus elmegy, maga helyébe küldi a Paraklétoszt. Míg Ő itt volt, Ő maga volt a Vigasztaló.

Ha valaki törvényszék elé hurcoltatik, ne gondolkozzon azon, hogy mit mondjon, mert azon órában megmondja Isten Szelleme, hogy mit szóljon. Így mondja Jézus, mikor tanítványait előkészíti az Üldözésre. / Sokan ezt a mondatot a prédikátorok könnyítésére magyarázzák, t. i. hogy az Istenben bizó prédikátornak nem kell előre felkészülnie a prédikációra, mert abban az órában megadatik, hogy mit mondjon. Ez éppen olyan, mint mikor a diák nem tanulja meg leckéjét és könyvét a feje alá teszi azzal, hogy ez majd segítségére lesz. Tehát ez a mondat nem a prédikátorok kedvéért mondatott hanem az Üdvözültek kedvéért. /

"Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha nem megyek el, nem jó el a Paraklétosz, de ha elmegyek, elküldöm hozzátok, és mikor majd eljő / t. i. a Paraklétosz, a helytálló Szellem / meg fogja győzni a világot a véték, az igazságosság és az ítélet felől. "A magyar fordításban úgy áll: meg fogja feddani a világot" de a görögben "meggyőzés" szó van. A "bűn" szó helyett helyesebb fordítás a "véték" szó. Ugyancsak a görögben nem "igazság" szó áll, hanem "igazságosság". Tehát a helyes fordítás így van: "meg fogja győzni a világot a véték, az igazságosság és ítélet felől." -- A Szent Szellemlnek ez a munkája, -mivel Jézus ezt emeli ki összes munkái közül legelőször, - a legfontosabb ama munkák között, amit Isten Szelleme rajtunk, közöttünk végez. Meggyőzni a világot közvetlenül és az ígéhirdetőkön keresztül. Éppen azért, mert Jézus a Szent Szellemlnek ezt a munkáját emeli ki, mint legfontosabbat, jó, ha ezzel szemközt nézünk. Mit jelent az, hogy a Szent Szellem meg fogja győzni a világot?

A világ kénytelen lesz belátni, hogy a véték, igazságosság, ítélet szerintem az Ő véleménye helyes, hanem Isten véleménye. Mi nem tudjuk meg, győzni a világot, az számunkra meggyőzhetetlen. Amit azonban az ember elvégezni nem tud, azt elvégzi Isten Szelleme.

A keresztyének és a világ fiai között a legfőbb ellentét ebben a három kérdésben van: mi a véték? mi az igazság? mi az ítélet? Első ezek között a véték. Véték a bűnnek egyik elnevezése. "Elvétetni" szót a magyar is használja. A héber és görög szavak hasonló értelme szerint a bűnnek ez az elnevezése azt jelenti, hogy az ember elvéteti a célt. Ha valaki a kitűzött célt elvéteti, -hamis után fut, - összeütközik a világmindenség rendjével. Véték tehát azt jelenti, hogy az ember összeütközik a teremtés rendjével. A teremtés rendjére vonatkozólag a világ pontosan az ellenkezőjét tanítja, mint a keresztyének. A biblia azt tanítja: a világrend az irgalomnak, önfeláldozásnak, szolgálatnak a rendje. A világ azt állítja: a világrend a gyűlölet, a magunk szolgálata, mások letiprása, hogy a másik rab-szolga, vagy vértanu testén felhágjunk a magasabb polcra. Ezt "egészséges" önzésnek" szokták nevezni. Egészséges önzés az, ha valaki nem engedi magát a szánalom, a könyörület indulataitól befolyásoltatni, hanem azon az uton halad, amelyen pillanatnyi haszonhoz érkezik el. A világ szerint vétkez az aki a hasznot kiejti a kezéből. Tiszteletreméltó pedig, aki magát erőssé, mi hatalmassá teszi. A világ szerint vétkeznek a szerények, alázatosak. A világot ennek ellenkezőjéről meggyőzni nem lehet. Nem lehet meggyőzni arról, hogy ha magadat feláldozod, ha a többi emberért élsz és magadról megfeledekezel, akkor szolgálód igazán a saját ügyed / üdvösségedet /. Ezt nem lehet a világ szívéhez odavinni. De imé, a Szent Szellem azért jó, hogy a világot e felől meggyőzze. Jézus azt mondja: a Szent Szellem meg fogja győzni a világot, hogy véték az, hogy nem hisznek émbennem, mert az irgalom, a könyörület, a szolgálat, az önfeláldozás Jézus Krisztusban testesült meg ebben a világban a Golgota keresztyén. Jézusnak az egész lénye árasztotta magából ezt az igazságot: feláldozni az életet és úgy nyerni meg - saját magam odaadása által - a másikat. Vagy hiszünk abban, hogy ez az eszmény az igazi, hogy a keresztyén, a Golgota keresztyénje a világtörténelem középpontja, az a legmagasabb hely, minden helyet felülmúl, hogy a Golgota a legesodálatosabb vidék ezen a világon, -vagy hiszünk ezt, vagy pedig a véres és gonosz világi igazságot hiszünk; hogy az önző embernek van igaza, aki magának él, aki magát megkiméli és az igazságot addig követi, amíg abból neki van haszna és nem kerül áldozatba. -- Melyikben hiszel? Abban, amit a Golgota keresztyénje kifejez, vagy abban, amit a világbirodalom személye fejez ki?

A Szent Szellem azt a feladatot vállalta magára, hogy meggyőzi a világot a véték felől, hogy nem hisznek Jézus Krisztusban. Isten Szent Szelleme úgy fogja alakítani a világtörténelmet, hogy minden önzés egy véres, gyalázatos, mély verembe fog elérkezni. Minden önzésnek a vége a veszedelem, és mindazok, akik önzéssel vetettek, véresen fognak aratni. Pille napnyi haszon után következni fog a bánat. De azok, akik a Golgota keresztségében hittek, és Jézus követését vállalták, azok, azután, hogy kiteszítették, elhagyatottak voltak, vértanukká lettek, egyszerre elérkeznek oda, amikor Jézussal együtt felemelkednek a magasba. Az Isten Szent Szelleme elvállalta, hogy afelől meggyőzi a világot. Amit azonban az életben elérni nem tud, folytatja a halálon túl. Akik eltávoztak ebből az életből, akár a mennyei eltárnál vannak, akár a kárhozat helyén, -mindenütt érik a lélek és lassankint mindig világosabbá lesz előtte, -mint a gazdag ember előtt, - hogy rosszul tette, hogy Lázár iránt nem volt irgalmas, míg itt a földön élt, és odaát keserűen megbánja szívtelen kegyetlenkedését és önzését. Isten Szent Szelleme csodálatosan működik és megutálja győzni a véték felől a világot.

A második feladat, amit Isten Szent Szelleme magára vállalt: meggyőzni a világot az igazságosság felől. Az igazságosság ellentéte a vétéknek. Igazságosság nem más, mint a nagy világrend, amibe bele kell igazodni. Melyik az a világrend, amelyik örökké megmarad? Különböző világrendek fejlődnek egymás ellen. Melyik az, amelyik össze fogja törni a többit? A tanítványoknak -ugylátszik- amíg Jézus a földön járt, meggyőződésük lett, hogy ezt a világrendet az ő Mesterük tanítja. Különböznem álltak volna mellé és nem követték volna. Nem tartottak volna ki mellette, nem lettek volna hozzá hűek hűek még akkor is, mikor halottnak hitték, és nem mondták volna a zsidó főtanács előtt: "Inkább kell Istennek engedelmeskedni, mint az embernek". A tanítványok megtalálták a világ rendjét: az igazságosságot! De ezt kétségbe vonja a világ. A világ tanít e helyett egy másik igazságosságot, amit a földi erők és hatalmasok szabnak meg. Azt, amely Babukademozoz, vagy Nagy Sándor igazságossága volt.

A Szent Szellem azt a feladatot vállalta magára, hogy meggyőzi a világot, hogy mi az igazságosság. És míg az egyik oldalon ott áll egy megölt próféta keresztfára szegezve, másik oldalon ott áll Pilátus, a hatalmas római császár képviselője. Melyik az igazságosság: Jézust követni, vagy Pilátust követni? A Szent Szellem meg fogja győzni a világot az igazságosság felől. Jézus ezt így fejezi ki: "meggyőzi majd a világot az igazságosság felől, hogy én az én Atyámhoz megyek és ti nem fogtok engem látni." Imé, a kullisszák mögött történik valami, ahová nem tud eljutni az erőszakos fegyver. Mikor meghal az Istennek fia, feltámadt testtel felmegy a mennybe. --Meggyőzi a Szent Szellem a világot a felől, hogy az igazi igazságosság a világ rendje az a láthatatlan rend, amit nem lehet látni. Ez a láthatatlan rend fog győzni és ennek a rendje fogja összetörni a világ rendjét. Amint közelodünk a világrengés felé, amikor minden kinezdul a helyéből, amikor a vezérek, az előkelő emberek, a rabszolgák egyaránt menekülnek a Bárány haragja elől, -amint azt a látnak előre látja -- úgy győződik meg az ember a felől, hogy a láthatatlan igazságosság győz. Hogy ő felment az Atyához. És amikor az Isten trónusánál, vagy az alvilág tornácában a lélek szembekerül a valósággal és az Isten igazságosságával, akkor a lélek meggyőződik afelől, hogy hol van az igazság.

A Szent Szelleme harmadik feladata az lesz, hogy meggyőzze a világot az ítélet felől. Ebben a világban többféle ítéletet mondanak ki. Különböző országokban ugyanazt a bűnt, ugyanazt a vétket másképpen ítélik meg az el. Ami egyik helyen érénynek, az a másik helyen gonosz bűnnek számít. Ami egyik országban dícsért volt, az a másik országban megvetett, gyalázatos tett volt. Különböző ítéletek hangzanak el a világban. És azok az emberek, akik ember után igazodnak, sokszor tehetetlenül állnak és nem tudják, hogy az igazi ítélet mit ítélt el? Mit ment fel? Az emberek tétován állnak, pedig választani kell. Mindkét tábor sürgeti a mellette való döntést. Az egyik oldalon ott van Jézus, a másik oldalon a főpapok és Pilátus. Kinek az ítélete az igazi? Az Isten Szent Szelleme magára vállalta, hogy meggyőzi a világot a felől, hogy az ítélet már ki van mondva, illetve, hogy a világ fejedelme már el van ítélt. Ez azt jelenti, hogy bár még fenn hirdeti a maga igazát, még büszkén, gögősen trónol, de a halálos ítélet már ki van mondva felette és le fog sujtani rá.

Él van ítélve az ősi kígyó, a Sátán, a hazugság atyja, a gyűlölet forrása. Imé a Szent Szellem azt vállalta magára, hogy e felől meggyőzi a világot. Egyesek már e földi vándorlás alatt meggyőződnek az igazi igaz ítélet felől mások csak ott tul, mert Isten Szent Szelleme ott is működik és aki itt nem fogadta el, ott kénytelen lesz meghajolni előtte, ha fogosikergatva is. A Szent Szellem meg fogja győzni a világot a véték, az igazságosság és az ítélet felől. A véték az egyik oldalon, az igazságosság a másik oldalon, és az ítélet az ember kezében. Melyiket válassza? Mire mondja ki, hogy véték, mire, hogy igazságosság. Ez az emberi történelem alapvető kérdése. Hogy az ítélet az embernek meg adasson, azért van emberi történet. Az ítélet halad előre s ez előtt kénytelen meghajolni a földön, a föld alatt, vagy a mennyben lakó mind egyaránt, a egyszer Jézusnak számelyává lesznek és el fogják ismerni őt igazi királynak.

A Szent Szellem, mikor eljő, megfedi a világot a véték, az igazságosság és az ítélet felől. Kicsit mintha komoran hangzanának ezek az igék, véték és igazságosság, ítélet! Isten szelleme ilyen sötét dolgokról akar meggyőzni?

Valamikor egy lelkész nagyon ajánlgatta a eubizmus áldásos hatalmát, ami abban állott, hogyha az ember szép kifejezéseket hangoztatott: tavasz, báj, virág, üdeség, szépség, kellem, - akkor lassanként ezeknek hatása alá kerül és boldognak fogja magát érezni, míg hasfájást nem kap tőlük. Akkor jött dicsőítőbe, hogy az elmegyógyintézetekben a terneket ilyen szép szavakkal nevezték el pihenés, napfény, stb.

Jézus nem jött ilyen szép szavakkal, Isten Szelleme nem ezeket a szavakat hozza. Csunya, bántó szavakat mond, amelyekkel nem szeretünk foglalkozni. Ezeket a szavakat akarja bevésni az emberek lelkébe. És mégis, avétken az igazságosságon, az ítéleten tul, micsoda osudálatos bírodalom körvenalái rajzolódanak ki előttünk! A véték mögött ott van valaki, akiben hinni kell, aki a legszomorubb sorsot vállalta és abban a golgotai halálban kapuvé lett, amelyen át átvezet minket az örömmek, reménységnek, világosságnak, tavasznak a hazájába. Szűk, szoros a kapu, de ezen át lehet lépni a másik világba. Nem kellemes szó az sem, hogy igazságosság! Sokkal könnyebb szavak pld. szabadság, könnyedség, felelőtlenség. Mégis, mikor ezt a szűk, összeszerítő szót mondjuk: igazságosság, ezen a szón, mint egy acélfüzdőn keresztül megtisztul a lélek és átmege az ember a véték levegőjéből egy megtisztított, friss levegőbe, ahol nem kell az embernek a kísértővel számolnia, hanem csak azzal a királlyal, aki meghalt ugyan, de elment az Atyához és tudjuk, hogy él és uralkodik. Az igazságosságon keresztül egy osudálatos világba nyílik ut számunkra, ahol megszűnik a véték hatalma és nincs többé kísértés.

Szomorú szó az is, hogy ítélet. Szomorú, mikor más ítélt meg bennünket, és szomorú az, mikor azt kívánják, hogy mi magunk ítéljük meg magunkat. Sötét, vérs szó. Bíró látunk magunk előtt, aki eltöri a pálcát és kimondja az ítéletet: nincs többé reménység! Mégis, akkor, mikor és elítéltetem, mikor a világ elítéltetik, mikor a világ fejedelme elítéltetik, helytem egy más valaki lép fel, más lép elő, hogy folytassa, amit én elrontottam. Az ítélet azt jelenti, hogy győzött az, akit a világ fejedelme elítélt, akit a világ fejedelme halálba küldött és mikor halálba küldte, ő maga kapta meg halálos sebet, amelyből ha ki is gyógyult egy órára, de a halál utól fogja érni.

Imé, ezek mögött a sötét, szomorú szavak mögött egy új világ nyílik meg: a fénynek, az örömmek, a tisztaságnak osudálatos világa és erről meggyőzni a világot a Szent Szellem feladata. Jézus ezt a földi élete alatt nem végezte el, Isten Szent Szelleme el fogja végezni. Mikor a lélek egyedül marad, mikor szembe néz az örök Isten lényével, mikor a léleknek nincs módjában többé osalni magát, akkor a Szent Szellem körül öleli azt a lelket, a szívre beszél, és a gazdag ember a lélegek között felismeri, hogy tévedett. Milyen jó volna hamar felismerni a tévedést, előbb, minthogy kimondassék a szó: késő! Milyen jó meggyőződni mindarról, ami felől a Szent Szellem akar meggyőzni, és milyen jó megérteni: mi a véték, mi az igazságosság és mi az ítélet.

Mind ezeket a dolgokat Jézus a tanítványoknak nem beszélhette és még sok-sok más mondanivalója lett volna, amit nem közölhetett velük, mert még nem voltak rá elég érettek. "Még sok mondanivalóm van hozzátok, de nem tudjátok most még elhordozni, de mikor eljő az Igazságnak Szelleme, utbaigazít majd titeket a teljes igazságosságra." Ez azt jelenti, hogy van egy teljes igazságosság, aminek a látását még elviselni nem tudjuk, azért ezek felől Isten homályba hagy még bennünket mindaddig, míg el tudjuk viselni a teljes igazságosságot. Míg Jézus együtt volt a tanítványokkal, a tanítványok nem viselhették el. Az egyháztörténelem igazolja ezt a tünetet. Dániel azt a parancsot kapta, hogy

látomásait peccsételje el az idők végéig, míg az értelmeseek meglátják az igazságot. János, mikor a mennydörgést hallotta, azt a parancsot kapta, hogy amit most lát, peccsételje el. Nem láthat meg az ember addig titkokat, míg nem érett meg annak megismerésére. Két évezreden keresztül nem kapta meg az egyház az igazi világosságot a Jelenések könyvére vonatkozólag, de az utolsó időkben megnyílik az ember szeme és megérti, hogy mit szólt Isten az egyháznak. Az egyháztörténelem tehát egy folytonos, állandó várás és elkészülés arra, hogy az igazságot megértsük. Az igazságosság megértésében van csak fejlődés, azonban a bibliai igazságai nincsenek alávetve a fejlődés történelmének. A Biblia, úgy ahogy az kijelentetett, igaz és teljes, csak bizonyos részei egyeseknek homályba maradtak és csak későbbben értették meg. Ezért mondja Jézus: "még sok mondanivalóm van nektek, de még nem herdezhatjátok el."

Jézus azóta és állandóan beszélt tanítványaihoz. Jánosnak megjelent Patmosz szigetén és hét levelet küldött a gyülekezeteknek. Az Ur üzenetét Isten Szelleme képviseli, aki az egyházat vezeti és a világosságot adja. Ez egy csodálatos korszak, amit úgy neveznek: a Szellem korszaka". Ez pünkösdi napjától az elragadtatásig tart. Ez a korszak arra való, hogy a Szellem az egyházat meggyőzze a véték, az igazságosság és az ítélet eflől, utána a népet, - Izrael népet - a halottakat, és mikor a ragyogó fehér trónus felemelkedik, mindenki meg lesz győzve és mindenki meghajol önként az igazságosság előtt.

"Még sok mondanivalóm van, de még nem herdezhatjátok el, de mikor eljő az igazságosság Szelleme, elvezet majd titeket a teljes igazságosságra. Mert nem ő magától fog szólni, hanem mindazt, amit hall, majd mondani fogja és az eljövendőket megjelenti nektek." - Látjuk tehát, hogy a későbbi közlemény adás arra vonatkozik, ami majd eljő, tehát a Jelenések könyvének - a jövőnek, az utolsó időknek a megértésére. "Az eljövendőket megjelenti nektek."

Mind abban, amit az Isten Szent Szelleme kijelent, - egy név, egy gondolat, egy szellem, egy igazság, egy rendszer fog dicsőítettai: a Golgota igazságossága, a Názáreti Jézus igazságossága, a magát odaadó szeretet igazságossága. És erre vonatkozik Jézusnak ez a kijelentése: "az engem fog dicsőíteni, mert az enyéből fogja venni és megjelteni nektek." "Mert mindaz, ami az Atyáé, az az enyém." Ott a Golgota keresztyén az Övé lett, ott hódította meg, amikor magát odaadta értünk. És mert minden Jézusé, azért mondja: "az enyéből veszi és jelenti meg nektek." Ez azt jelenti, hogy aki előttünk egy kifejezhetetlen, megmérhetetlen távlat nyílik; hogy mindaz, amit Isten teremtett, mindaz ami az Ő teremő gondolatából még elő fog jönni, minden dicsőség, minden titek, minden a miénk lett, Jézusban lett a miénk.

És ezt a csodálatos, nagy bírodalmat Jézus ráhagyja a tanítványaira, és ezt a bírodalmat Isten Szent Szelleme adja át nekünk, megismertet vele.

Elérkeztünk annak a beszélgetésnek a végére, amelyet Jézus azután hogy az urvacserát szerente, -valószínűleg először fent a keleti módon épült ház tetőterraszán, azután utköszben, -beszért a tanítványokkal. Az is lehet, hogy az egészet ott fent a tetőterraszán beszéltek meg és ott berült le az Ur és inádkozott az Atyához... --- Ebben az utolsó beszédben Jézus előkészítette tanítványait arra a válasra, amely küszöbön állott, s amelyről a tanítványok már sokszor hallottak, mégis azt nem tudták, -nem is kerék- megérténi. Mint ahogy az ember nem akarja tudomásul venni a nehezét, a rosszat, hanem ragaszkodik a könnyűhöz, a kedvesebbhez. Ez a nehézség Jézus szavainak a megértésében mutatkozik itt is, mikor Jézus a 16. vers szerint azt mondja: "Egy kevés idő, és többé nem láttak engem." Hogy mit értett Jézus a kevés idő alatt azt nem tudjuk. Érthette a halálát alatta, érthette a mennybe való felmenetelét vagy mindkettőt. Csak egy kevés idő: 42 nap, és azután a felhő eltakarja a tanítványok szeme elől az Urat. És akkor megjelenik a két angyal, kik arról biztosítják a tanítványokat: "Ez a Jézus ugyan úgy jó el, mint ahogy felment." És ismét eltelik egy kevés idő és a tanítványok meg fogják őt látni. Nyilvánvaló, hogy Jézus ezt a második kevés időt mennyei mérték szerint mérte. Mert ez a 2.000 esztendő, ami azóta eltelt, bizony a mi számításunk szerint nem vel

keves idő, hiszen napok vagy órák is sokszor hosszúnak tűnnek fel előttünk. De azért amikor vissza fogunk tekinteni az örökkévalóságból erre az elmúlt időre, -abból az örömből visszanezve, - mi is kevés időnek fogjuk mondani a nyemeruságok idejét, ahhoz a mérhetetlen beldegséghez képest. Hiszen a "sek", vagy "keves" nagyon viszonylagos. Ugyanazt az időt egyik ember gyorsan eltűnőnek érzi, a másik nehezen elmúlónak. Amikor majd ennán kifelé fogunk nézni, azok az évek röpke pillanatoknak fognak feltűnni a beldegség végtelen hosszú ideje mellett.

A tanítványok nehézségét mutatja a 17. és következő vers, mikor azt elvassuk, hogy közülük egyesek kérdozgatták: "mit jelent az, amit nekünk mond?" "egy kevés idő és nem láttak engem, és ismét egy kevés idő és megláttak engem, és mit jelent, hogy elmegyek az Atyához." Nem értették ezeket a szavakat. Nem értették azt, hogy miért nem fogják látni, hogy miképpen látják azután őt újra viszont, és nem értették, hogy hogyan akar elmenni és hol van az a hely, ahová Jézus elmenni készül. Ha a tanítványok ezeket a dolgokat nem értették akkor mi is őszintén bevallhatjuk, hogy mi sem értettük volna ezeket a rejtélyes szavakat. Más a helyzet most innen tekinteni vissza ezekre az eseményekre.

A tanítványok közül némelyek kifejezettebben mondják: "Mi aza kevés idő, amiről szól, nem tudjuk mit mond." Megérté azért Jézus, hogy őt akarék kérdezni és mondá nekik... Megérté - szót a görög egne szóval fordítja, ami azt jelenti inkább: felismerte, meglátta. Ez pedig egy szellemi meglátásra vonatkozik, mikor valaki előtt valami felvillan. Tehát nem következtetések árán jutott el hozzá rá, hanem belső szellemi látással látta meg, hogy mi van tanítványai gondolatában. Jézus meglátta, hogy meg akarják őt kérdezni és azért így szólt hozzájuk: "a felől vitatkoztok egymással, hogy azt mondtam, egy kevés idő és látni fogtek engem?" Ekker Jézus nem kezd rögtön a "keves" szó magyarázatához, hanem arról beszél, hogy mi fogja kitölteni azt az időt, ami a két esemény között van, vagyis az elválás és viszontlátásig eltelt időt, s azt mondja: Bizony, bizony mondom nektek, hogy majd sírni és gyászolni fogtek, a világ pedig örül. Ti szemerkedtek, de s ti szemeruságtok öröme fog fordulni." Tehát a világ úgy rendez be életét, hogy mindig örüljön, kacagjon. Keresi a mulatságokat, a vigásra való alkalmakat, hogy elrojtse azt, ami a szíve mélyén van. A tanítványokban azonban nem lesz meg ez a vigadás, a tanítványok örömet magával vitte az Ur. Ezt az örömet nem pótolja a világ öröme. "De a ti szemeruságtok örömmé válik." Tehát azt az időt, mely Jézus elmenetele és mi között van, azt az időt szemeruság, megszerittatás, bánat tölti ki, de ez öröme fog fordulni. Egy példával győzi meg a tanítványokat az Ur, hogy miként fog az ő szemeruságuk megváltozni. Erre a nők életéből, - a család életéből veszi a példázatot, a szülő asszony példázatát. Milyen végtelen fájdalommal

szüli meg az anya a gyermekét, de ha megszülte, örömben elfelejti fájdalmát és csak gyermekét látja, azt öleli magához. "Az asszony, amikor szül, bánkódik, mert eljött az ő órája." Bánkódik, mert fájdalmak gyötrik. "De mikor megszülte az ő gyermekét, nem emlékszik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született a világra." "Nektek is most szomorúságtok van, de ismét meg foglak látni titeket és örülni fog a szívetek és ezt a ti örömtöket senki tőletek el nem veszi." "Nektek is vannak örömeink, s félve gondolunk arra, hogy ezeket valaki elveszi tőlünk, vannak kedves összeköttetéseink s nehéz elgondolni, hogy ebből kiragadhatnak bennünket, de akkor, amikor Jézus visszajő, többé örömlenket senki el nem veheti tőlünk. Lini egy olyan világban, ahol az örömet senki el nem veheti, ahol senki sem zavarkatja meg boldogságunkat, az valami olyan dolog, amit a szit nem is tud elképzelni, de vágyódik, epekedik utána.

Érdekes, hogy Jézus szavainak majdnem pontos párhuzamát találjuk a Jel. könyvének 12. fejezetében, ahol a napba öltözött asszonyról azt olvassuk, hogy ez az asszony szülési fájdalmak között gyötrődik addig, míg egy férfi magzatot szül a világra. Azt is megtudjuk, hogy az egyház csak a szülő asszony példázata miatt oly idegen ebben a világban, mert nem földi dicsőségben él, hanem az ég dicsőségében öltözik, fején a csillagekből 12 korona s a holdat lábai alá tapodja. Azok előtt, akik a Jel. könyvének idevonatkozó magyarázatát hallották, világos ez a kép. Ha összevetjük ezt a részt a Kolossé levéllel, akkor rájutunk arra, hogy az egyház az ég dicsőségét úgy ölti magára, mint ahogy magára öltötte Isten dicsőségét Mózes a hegyen. Az egyház, amikor imádkozásban, biblia-olvasásban az Atya arcába beletekint, anna fénye átszarmazik az egyház arcára, úgy mint Mózes arcára, s úgy látni fogja világ, mint látták a gyilkosok az ég fényét István vértanu arcán. A az a fény, ami Mózes arcára kiült, amit a nézők nem tudtak elvisselni s kérték, hogy egy kendővel takarja el arcát, s az a fény, ami István gyilkosait még jobban feldühösített s halálra követték őt, - ez a fény a názáreti Jézus fénye - ez a fény ragyogja körül az egyházat. Mert ezt a fényt a világ nem tudja elvisselni s gyűlöli; azért gyűlöli az egyházat is, s mint ahogyan a zsidók kilökték magukból a Krisztus egyházát, úgy löki most ki a pogányság magából az igazi egyházat. Nem kell neki, idegen számára, s mikor majd az ezereztendő uralkodás eljön, akkor a pogányok a zsidók példáját fogják követni, hogyan kell az égi Király előtt összetönni, büntvallani és a megtagadottat, kítaszítottat, gyűlöltet keblükre ölelni. Tehát mind a kettőben előljárnak a zsidók, a pogányok oedig követik őket. Ezért van nagy felelősség a zsidókon s azokon akik a zsidók közül tértek meg. A zsidó keresztyének ezt a felelősséget soha sem háríthatják át a keresztyénekre. Ugy kell világítaniok, úgy kell a názáreti Jézust ragyogtatniok, oly határozottan kell mutatni az utat úgy kell megtérésre hívni honfitársaikat, mint ahogyan ez minden keresztyén kötelessége a saját népével szemben. Ha az ezereztendő elkövetkezik, minden népnek saját fiait fogják hirdetni az ezereves uralkodás evangéliumát. Azonban hogy egy olyan bizonyágtévő gárda megszülessék, amely a maga önmegtágadásával - szemben a nép gondolkodásával - Krisztus bizonyágtévője legyen, szükséges, hogy életében Krisztus Golgota-keresztje megismétlődjék. Ezen az uton kell eljutnia úgy a zsidó, mint az olasz, japán, angol, francia győzedelmes egyháznak háznak. Aki nem győz az elveszti a koszorút. Ennélfogva ennek a napba öltözött asszonynak kifejlődése azért történik, hogy belőle ez a győzedelmes egyház megszülessék, - azok a hitvallók, akik készek az életüket odaadni Jézusért, készek vérük ontása által bizonyágot tenni Krisztusról. Azért vajudik az egyház, hogy belőle ez a férfi megszülessék, vagyis olyan ke-

magzat
resztyének győzedelmes társasága, akik férfikorra jutnak a keresztyénségben. Akikről mondja János első levelében: "Irtam néktek férfiak, mert meggyőztétek a gonoszt." Az a férfi gárda, amely a gonoszt meggyőzi és saját népében ellenáll a hamisságnak, az a gyermek, amelynek meg kell születnie minden nép között. S mikor ez a győzedelmesek gárdája megszületik, akkor bevégeződik az egyház hivatása a földön és következik a népek hivatása, - de akkor már Jézus visszajő. Akkor következik el az az idő, amelyről Jézus ezt mondja: "egy kevés idő, és újra meg fogtok látni engem." E között - hogy Jézustól elválunk és őt újra meglátjuk - ott van az asszony vajudása, amelynek az a célja, hogy az egyházból egy, a saját népe közül, életét is odaáldozó gárda megszülessék. Az egyháznak nem az a rendeltetése, hogy itt berendezkedjék megcsodálgodjék, hogy az emberek előtt tekintélyt szerezzon, hogy mutatószerepet

ket alakítsen, nem oélja, hogy pompás templomai legyenek, hogy pompás ruhájú papjai legyenek, hogy nagyszerű szónokokat megnyerjen prédikátorul, hanem az a feladata, hogy Jézust kövesse a Golgota útján és szenvedve betöltse azt a mértéket, amelyet ő betöltött és mint vándor, mint zarándok, mint idegen keresztül menjen ezen a világon és megérkezzék oda, ahová az Ur érkezett meg, a Golgotához; és mikor ott találkozott vele, akkor érkezik el a pillanat, amelyről Jézus azt mondja: "egy kevés idő és újra meg fogtok látni engem." És hogy ez az idő több, vagy kevesebb, ez attól a hűségtől függ, emelylel az egyház Jézus nyomdokain halad. Hogy ez az idő 2000 esztendőre terjedt ki, annak az okának az annak a következménye, hogy az egyház megbarátkozott a világgal, megkivánta a világ javait, hatalmas tekintélyes akart lenni, Laodiceai egyház lett belőle. Elvétette a feladatát, gazdag akart lenni ott, ahol Jézus szegény volt, dicsőséget akart akart ott, ahol Jézus a bitón halt meg, kényelmet akart ott ahol Jézus szenvedett, nagyobb akart lenni Jézusnál, -mert az egyház eltevesztette útját, azért lett abból a kevés időből 2000 esztendő.

Ez tehát a keresztyének bűne és mulasztása. Mert, mint ahogyan Péter levele világosan mondja: az egyháznak módjában áll szertelenül Jézus Krisztus visszajövetelét, ha életével úgy világít minden keresztyén a saját népe előtt, hogy abból a világosságból meglátják mind az ő népének tagjai, hogy a Názáreti Jézus Krisztus megszületett az emberekben, a hozzá hű keresztyénekben, az egyházban.

Igy értjük meg Jézus Krisztusnak azt a szavát, "egy kevés idő, és nem láttok engem és újra egy kevés idő és meg fogtok látni engem." A tanítványok azonban ezeket a szavakat értelmetlenül sutogták egymás között: "mit jelent az, hogy egy kevés idő és nem láttok engem és ismét egy kevés idő és megláttok engem, és mit jelent, mert én az Atyához megyek Jézus az erre való válaszát így folytatja: "és majd azon a napon nem fogtok engem megkérdezni." Vajjon melyik lesz az a nap, mikor nem fogják az övé megkérdezni? Nyilván akkor, amikor Isten Szent Szelleme bennünk lakik és világosan tesz nekünk mindent.

"Bizony, bizony mondom néktek, hogy akkor, amit kértek az én Atyától, meg fogja néktek adni az én nevemben." Erre addig nem volt szükség, amíg együtt voltak. De ha Jézus elmegy, itt marad a földön a neve és az a csodálatos tanítás, ígéret fénye, amely Jézust hirdeti nékünk. Aki ebben a fényben, - Jézus nevében - kér valamit az Atyától, az meg fogja kapni. Ez nem azt jelenti, hogy Jézus nevére hivatkozunk, mert azt akárki megteheti, -meg is teszi- nem is kapnak az imádságukra semmi választ, -hanem ez a mondat, hogy "amit csak kérni fogtok, megadja néktek"-arra vonatkozik, hogy aki abba a fénybe belelép, amit Jézus neve jelent és aki abban a fényben meglát valamit és kér, meg fogja kapni. "Mostanáig semmit sem kértetek, de kérjétek és kapni fogtok, hogy a ti örömetök teljessé legyen." Míg ő távol van, egy örömet lehet, hogy Isten reánk néz és meghallgat bennünket. Ez azonban csak úgy érhető el, ha ezen az úton járunk ahol ő járt.

A 25. vers azt mondja: "ezeket példázatokban mondtam néktek." Mit mondott Jézus példázatokban a tanítványoknak? Az a szó, amit a magyar nyelv példázatoknak fordít, a görög helyes fordítása szerint rejtvényt jelent. "Ezeket rejtvényben mondtam néktek." Mikor azt mondja: "egy kevés idő" - ez rejtvény. Ezután Jézus így folytatja: "de eljő az az óra amikor nem fogok rejtvényekben beszélni, hanem nyíltan fogok beszélni az Atyáról. Ez a nyíltan való beszéd a : parézia.

Miért nem beszélhetett Jézus eddig nyíltan az Atyáról? Ezt megmondta az Ur a korábbi versekben: "mert eddig nem hozdohattátok el." Azt a gondolatot, hogy az a Jézus, aki velük jár emberi testben, az a Jézus a Mennyei Atyának a fia, hogy ő tőle jött és Hozzá megy, - ez oly érthetetlen nagy dolog, hogy eddig nem hozdohatták el. Ma is az emberek könnyedén beszélnek ezekről a dolgokról, mint hitcikkekről, tanulják konfirmációkor, de ha arra kerül a sor, hogy ezt komolyan higgyék az is, akkor nagyon kevés ember az, aki elmondhatja: igen tudom hogy ez így van. A legtöbb ember szívében ott marad a kétely. Hogyan lehet az, hogy aki itt járt a földön Isten fia legyen, aki visszatért Atyájához? Látjuk tehát, hogy ez olyan nagy dolog, hogy ezekről nem beszélhetett az Ur.

Egy kis idő és nem láttak engem, megint egy kis idő és meg fogtak látni engem. Rejtvények ezek a szavak. Mát jelent, hogy "én az Atyához megyek?" A tanítványok nem értették, mi sem értjük.

"Azon a napon az én nevemben kértek majd és nem mondom, hogy én kérné fogom az Atyát értetek, mert az Atya titeket kedvel." Ez azt jelenti, hogy ti kedvesek vagytok az Atyának. "Mert tinéktek én is kedves vagyok és mert hiszitek, hogy én az Atya mellől jöttem. Az Atyától a világba jöttem, ismét elhagyom a világot és elmegyek az Atyához." Most mo n ja ki tisztán, világosan és ezzel mintegy élete utolsó beszédében rátette a pontot arra, amit egész életén át mutatott: "Én az Atyától jöttem!" És jöttem ebbe a világba és el fogom hagyni ezt a világot és akkor nem a halálba megyek, mint ahogyan az emberek gondolják, hanem én az én Atyámhoz megyek vissza." Ezt a csodálatos, nagy kijelentést nyíltan kimondta tanítványainak. A tanítványok, mint akik megkönnyebbülnek, azt mondják "nahát, most világosan beszélsz és semmi rejtvényt nem mondasz; most tudtuk meg, hogy Te mindent tudsz/belátott a szívekbe/, nem kell, hogy rákérdezzél valaki tőled megkérdezzé, -orról tudjuk, hogy Te Istentől jöttél." És a tanítványok értették, semmi sem új számukra. Akkor megszólal fájdalmasan az Ur: "most hisztek? Imé eljő az óra, -és már el jött, -arra, hogy ti szétszóródjatok, ki-ki az övéihez és engemet elhagyjatok." És akkor tanítványait vigasztalva mondja az Atya ígéretét: "de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van." A három tanítvány el fog aludni, a tízenkettő szét fog futni, Péter meg fogja őt tagadni, Judás elárulja, - de nem marad egyedül. "Az Atya velem van." Ezeket mondom néktek, hogy békességetek legyen bennem." Ezeket a szavakat azért mondja Jézus, hogy majd az apostolok visszatérjenek ezekhez a csodálatos kinyilatkozásokhoz és mikor majd Isten Szent Szelleme bennük fog lakni, békességet találjanak benne.

"Ezeket azért mondtam, hogy bennem békességetek legyen, ebben a világban nyomorúságotok van, de bíztek" - én aki a halálba megyek, én akit gyalázní fognak, én akiről le fogtok mondani, - bíztek, "én meggyőztem a világot!" És meggyőztem a világot! Mily csodálatos drámai szavak! Micsoda világosság volt abban, aki látta a kereszt győzelmét és aki tudta, hogy ez a győzelem.

Mi, vajjon mikor látjuk a világ hatalmát, gonoszságát és mikor úgy érezzük, hogy ezzel a gonoszsággal szemben meg kell némielnünk, látjuk-e világosan mögöttes a győzelmet, vagy a könnyebb utat keressük?

Itt érkezik el Krisztus a legdrágább, leggyőzedelmesebb, legmagasabb ponthez, mert ebben a világ a győzelemben a király felszállt trónusára, - a Golgota keresztjére, - hogy onnan bűnbocsánatot osszon először egy laternak, azután a tanítványainak és azután nekem is!

Mai tárgyunk Jézus elfogatása.- Mikor ezzel a szomorú emberi bűnnel szembesülünk, talán ennek az eseménynek a megértése végett legjobb, ha az egyes személyekhez fordulunk, akik ennek a bűnnek részesei voltak, tevélegesen, vagy szenvédőlegesen. Jellemükön keresztül próbáljunk behatolni abba a titokba, amely a bűn titka, hogy az ember miként tudott annyira megromlani, elfajulni, hogy a Világosság Fejedelmét, Jézust közönséges gonosztévő módjára elfogják.- Én nem Judást tartom a legbűnösebbnek ebben a történetben, hanem a főpapokat, az írástudókat, a véneket. Azok voltak az értelmi szerzők. És az értelmi szerzőség azért esik süllyosabban a latban a bűn megítélésénél, mert kegyes tettnek tüntették fel azt a szörnyű tettet, hogy Isten Fiát elfogták, halálra vitték. Hiszen Kajafás azt mondotta: jobb egy embernek elveszni, mint az egész népnek. Ugy tüntette fel Jézus elfogatását, mint a nép megmentésének az útját. De Kajafás nem azt értette, hogy Jézusnak Isten Bárányaként kell meghalni, hanem ellenségként kell kimulnia, hogy a nép megmaradjon. Kajafás a fehéret feketének mondotta és a vének, - a legtekintélyesebbek Jeruzsálemben-, mikor elhatározták azt a szörnyű tettet, akkor tudatosan álltak oda mellé, amit a lelkiismeretük mindannyiuknak megmondhatott volna: hogy hazugság. Az írástudók ismerték az írást, Isten erkölcsi tanításait, az igazságosság útját, Isten hűségét, - és mindent szembe véve foglaltak állást Jézus ellen, aki maga volt az igazság, a tisztaság. Tetteiket nem menti sem mi sem.

Tudomásom van az írástudókat is gyűlölték a történetbe belé: mint a poroszok, a főpapok szolgái, Judás, Pilátus, Kajafás, Annas, sőt maga a tömeg, amely a feszítésmeg-ét kiáltott. A tömeg azonban csak eszköz volt a hatalom, a nagytanács kezében. Az értelmi-szerzőség a zsidók legfőbb testületét: a nagytanácsot illette. Ők határozták el, hogy Jézust el kell fogni és rossz lelkiismerettel határozták el, de ők éjszaka tették. Amint Jézus mondta: "ez a sötétség órája a ti óráitok. Minden nap ott voltam köztetek, akkor nem fogtatok el, de most amikor senki sem látja, az éjszaka leple alatt? Ez a ti óráitok." "A sötétség hatalma". Akkor a zsidó nagytanácsban haza jelent meg a földön. Az volt a Sátán akaratának keresztülvívója. Látjuk János evangéliuma szerint, hogy tagjai ott is voltak az elfogatáskor. Jézus megszólítja őket. Nem a szolgákat szólítja meg, nem a tömeget, hanem a megjelent papokat, véneket és írástudókat, amikor ezt mondja: "minden nap veletek voltam, köztetek tanítottam, miért most fogtok el? Ez a ti óráitokna sötétség órája." A legnagyobb világosságot a zsidó nép kapta Istentől. Ővők a szövetségek, a próféták, az ígéretek, a templom ővők a törvény, ővők volt Jézus tanítása, ővők volt minden a ebben a világosságban a zsidó nép vallásos vezetői követték el ezt a nagy bűnt. A legnagyobbat amit valaha élőlény elkövetkezett. A mi nevünkben követték el. Ha a mi népünk lett volna úgy vétkezünk volna mint a zsidó nép. Nem a vétkeesség fokának megállapítása végett mondtem ezt, hanem azért, hogy ahol legnagyobb volt a világosság, ott lett a bűn a legnagyobb. Annyira kivetköztek a nemességéből, hogy el tudtak menni az elfogatást nézni, mint ahogyan elmentek később nézni a keresztre feszítést is. Gyönyörködni annak a kínjában akit gyűlölték. Vétélytársat láttak benne, de nem olyant, aki földi hatalmak

hatalmakkal így eskszik felfeld, hanem egy olyan versenytársat, akinek ebből a földnek hatalmából dicsőségéből, vagyonából állott semmi rendelkezésére és mégis volt valami benne, ami több volt, mint amennyivel a pápok, irástudók rendelkeztek. Ezt jól érezték és ezért töltötte meg szívüket a gyűlölet, mert érezték, hogy ők milyen mélyen vannak. Ezzel csak előképei lettek mindazoknak, akiknek a történelem folyamán -akármilyen nép kebelében- Isten világosságában az a szerep jutott, hogy Jézus ellen fellépjenek. Ezt a hibát elkövette a többi nép is az u.n. "keresztény" nép, akik még nagyobb világosságban, nagyobb szeretettől körülvéve üldözték az igazság képviselőjét. Nincs különbség ember és ember között, mindannyian egyformán vétkeztünk és elvesztettük dicsőségünket Isten előtt. De akkor, amikor Jézust elfogták, akkor a szidó nagytanács adta a parancsot Jézus elfogatására. Nem várták meg helyben, míg előjük vezetik, hanem szégyeltek a kőkatonákkal, a szolgákkal menni, hogy kérszereítsék Isten szent Fiát, Jézust. Mikor a bírót nem a kötelesség viszi, illetve veszi ki a vesztőhelyre, hanem csak a gyönyörködni akarás abban, akit ő elítélt, mikor a vizsgálóbíró nem a hivatalos kötelesség viszi ahhoz, akit el kell fogni, hanem csak egy vágy, hogy gyönyörködjék abban, akit lélekben maga fölött lát, hogy miként tiporja le, akkor a bírói méltóság oly mélyen megaláztatik, aminél nincsen nagyobb mélység. A bíró elismeri magáról, hogy a bosszúvágy vezet és nem az igazságosság. A bíró elveszíti elfogulatlanágát. A bíró lesz a feljelentő, aki nem mer kijönni a napvilágra, hanem az éjszaka lepiét keresi, mert tudja, hogy a kezében lévő bizonyítékok nem bizonyítékok. Ez történt itt. Aljasabban embert ke nem ítéltek el, mint Jézust. Így kell ezt a történetet látni. Az emberi aljasság a legálsúlyosabbra száll és összeütközik a tisztességgel. Hogy azok a katonák az a kohorsz, amit Pilátustól kölcsön kértek s a főpápok szolgálói durvák, közönségesek voltak ez természetes. Hiszen a durva, közönséges ember szokott ilyen feladatra vállalkozni. Nemes és magas színvonalon élő ember nem megy el ilyen pályára. Hogy ezek az emberek durvák aljasok voltak, az a társadalom berendezkedésének rendje. Hőhőnek csak durva lelkű ember mehet, éppen úgy fogd-meg-nek is. De ezek az emberek, ezek a szolgák, ezek a katonák szembe találkoztak Jézussal az éjszaka sötétségében, azzal a nyugalommal, ami az Urból áradt, s meghátráltak és a földre bukta le. Az az erkölcsi hatalom, ami az Urból áradt, ezeket az embereket megfogta és visszakergette és a földre döntötte le. Miért nem történt meg ez a főpápokkal és az irástudókkal? Miért éppen ezekkel a durva, közönséges emberekkel. Hazánkba jut a Bálám szamara, amikor megáll s nem akar tovább menni, de a próféta sürgeti a szamarat. Őt már megvesztegette a világ azért képes volt prófétaságát is odaáldozni. Ez az eset hasonló ezekhez a durva közönséges embereknek az esetéhez, akik meghátráltak először Jézussal szemben. Ez az eset itéli el azt a magas intelligenciát amelyik eljő gyönyörködni abban, akit eljás indulatból gyűlölték. Hogy aztán a katonák Jézust mégis elfogták, mikor eltűnt az égi varázs és mégis megkötözték, elhurcolták, ez csak természetes. Mert az ember természetéből folyik, hogy mikor elmúlik a rettegés a tulvilágtól, visszatér a megdurvaságába és elfelejtkezik arról, amit előbb látott. Mi is hányszor felejtjük el azokat az órákat, mikor visszataszított Isten szentsége, meg akart akadályozni, vissza

akart tartani a bűntől,- először visszafordultunk, azután mégis elkövettük a bűnt. Milyen sokféle alakban jelentkezik ugyanaz az emberi bűn, amely itt is jelentkezett a durva katonáknál és a főpap szolgálóinál.

Judásnak világossága még nagyobb volt, hogy lehetett, mint a főpapoknak, irástudóknak és véneknek a világossága! Hiszen együtt járt Jézussal. Ha von emberi elvetemültség akkor az emberi elvetemültségnek a legnagyobb foka az, amikor a legnagyobb szeretet 1:1-e alatt a legnagyobb szeretetlenséget követi el és a hűség csökkjával elköveti a legnagyobb hűtlenséget. Ezt látjuk Judásnál. Hogy tudott ember úgy elcúrvulni, mint Judás? Hogy tudta elfelejteni az égi fényt, a dicsőség fényét, amely Jézus fejét körülnyeste a Szallem szeme előtt? Hogy tudta elfelejteni mindast, amit Jézus tanított és tett, a szeretetnek eszéit, amit a Járól hallott, a meghitt órákat, a sokécsok hajlékot, amely otthonod lett, amikor az Ur oda belépett? Hirtvány fénynek fényéért eldobni magától azt a drágagy nygot, - az Ur Jézus Krisztusnak a községét, - hogy tudta ezt tenni Judás? Elvakult! Csak a pénzt nézte, a birtokot, a vagyant. *ikor valaki az anyagnak az igésete alá kerül, a szatánia hatalma alá vonja és megtagadja a szellemet, akkor elhallgat az erkölcs, ami nemesebb, több és csak a durva, aljas anyag marad előtérbe, ami az embert irányítja. Nem mondhatjuk azt, hogy Judás csak a főpapok csöbitésének áldozata, mert Judás kereste a főpapokat azért, hogy aláruja Jézust, - de mondhatjuk azt, hogy amikor Jézus elfogatására vérdíjat tűstek ki, akkor az a vérdíj volt az a bálvány, ami Judást megkötözte és belerintotta a legnagyobb bűnébe, hogy a tanítvány a mestér aláruja és az apostol aláruja Krisztusát.

Hogyan áll egymás mellett ezeknek az embereknek a bűne? A világosságot megtagadó főpapok, irástudók, és vének, a Jézus községét megtagadó Judás és az emberiség durva, aljasabb osztálya, amely megtagadja az isteni intést a félelmet, amellyel isten vissza akarta tartani őket ettől a szűnyű tettől?

Ime, ez a történet szereplőinek egyik oldala. A másik oldalon ott látunk gyöngge apostolokat. Nem volt-e gyönggeség az, amikor Péter kardot ránt és nekirohan a "Jézus elfogatására jövö tömegnek és levágja a főpap szolgálójának fülét? Ez az elhirtelenkedő emberi ráv vajjann a gyönggeségnek volt a jele, vagy pedig annak a féleltségnek, hogy nem fog tudni kitartani és azért valamine el kell magát határoznia, valamit tennie, cselekednie kell, mert nem éreate magában a hatalmat arra, hogy Jézusra tudjon várni és figyelni. Nem így cselekszünk-e sokszor mi is? Mert éreznük magunkba a gyönggeséget megdondolatlannul cselekszünk, aztán megtorpanunk és megtagadjuk az Urat. Más vakmerően nekimeenni az ellenségnek és már az éjszakában várni, Jézusra nézni és bízni. Ime Péter is egyik szereplője ennek a történetnek. Nem eött szereplője- a világosság oldalán van, e mellett harcol, de emberileg, tehát eredménytelenül. Mál/kus nem áldozat. Hogy ilyen harc hevében valakinek a fülét levágják, az kicsi dolgo ahhoz képest, ami történetik hadfiakkal a csatában. De még anyai áldozatnak se volt szabad történnie akkor, amikor Jézus körül forognak az esernyők és Mál/kus fülének seg kellett gyöngyelnie.

Péternek a kardjait Jézus idéste ebbe a történetbe. Hiszen megelőzőleg azt mondta, hogy akinek nincs kardja, az adja el a felsőruháját és vegyen magának kardot. Ekkor hallotta, hogy két kard van, az azt mondja: elég! Ezek a szavak egy mutatják, mintha Jézus idéste volna fel Péter kardjainak ezt a munkáját. De Péter túl heves volt, Péter megdöbbenően volt. Jézus a két kardot nem azért rendelte oda, hogy Péter így használja. A két kardnak azért kellett ott lennie, hogy ez legyen bizonyíték arra, hogy a zsidók jogos királya áll ott, akinek joga van a hárra, de ő inkább teszi le a fegyvert és nem harcol. Ennek az irakeltetésére volt szükség a kardokra. Két kardal egy római hadsereg ellen, durva erő szolgál ellen küzdeni hiábavaló feladat, de mégis a két kardnak ott kellett lennie és hirdetni azt, hogy itt a zsidók királya van. Jézusnak joga a sódja lett volna védekezni. Hiszen azt mondta Péternek: "nem tudod te azt, hogy 12 légi angyalt kérhetnek; mit jelent a te kardod, ezzel a sereggel szemben? Ha a kard azért volt ott, hogy Jézus megmutassa, hogy ő inkább adta oda magát áldozatul. Igaz az, hogy az emberi bűnök aljasságát nem mértja meg az emberi bünt, amely éjzaka érte ment ravasszal; az emberiségnek nem tudta tenni a kerét az ő szent testére. Az emberi bűn nyomorult, aljas marad és elítélendő. Mégis az embert az aljasságán keres túl fogja meg Jézus és vezeti át a szabadulásba. Az embernek bűnein keresztül kell szabadulni. Jöjjen ki az emberi bűn a napvilágra, hogy lássa meg az ember saját szívét, az emberiség szívét, mert ott mikor Jézust elfogták, akkor az emberiség saját szívét látta meg, amikor az emberekben akik Jézust elfogták.

Most mikor befejeztük ennek a történetnek emberi szereplőjét, nézzük az utolsó emberi szereplőt, aki isten Fia volt, de mint tökéletes, igaz ember járt közöttünk. A földön. Most vessük tekintetünket rá. Minden evangélium világosan mondja, hogy Jézust nem írt meglepetészerűen a római kohorsz ak megjelenése. Az első három evangéliumból kitűnik, hogy Jézus akkor eskütette felbe imádságát, hogy akkor keltette fel tanítványait, mikor az elfogó sereg már közelített hozzá. Jézus tudta, látta, hogy mi következik rá. Elébe ment annak ami történni fog. Elfutgatott volna, kitérhetett volna, elmenekülhetett volna, fölébe emelkedhetett volna ennek az egész történetnek, de nem tette! Ment elébe annak ami következett. Ő maga kereste, hogy elfogják. Nem menekült, milyen csodálatos nyugalom lakott a szívében. Mily csodálatos az a nyugalom, amikor Péter heveskedik, levágja a szolgáló fülét, és ő nyugodtan vissza dugatja Péterrel kardját és meggyarazza, hogy milye helytelen, nem sikerült dolog az, amit Péter csinált. Ha halljuk ezt a kérdést, amit a közelgő tömeghez intézett: kit kerestek? akkor láthatjuk azt, hogy aki a másiktól számonkéri, hogy mit csinál, az nem a főpapoknak, véneknek serege volt, nem is a római kohorsz vezetője, hanem nem is a főpap szolgáló közül egy, nem is Judás, hanem Jézus. Jézus van felül, ő kérde: kit kerestek? Mikor megmondják, hogy a názáreti Jézust, akkor milyen nagy nyugalommal mondja: én vagyok. Milyen nyugalommal mondja, akik elfogni jöttetek, ha engem kerestek, akkor ezeket/ tanítványaim mutat/ hágyátok szabadon!

Hogy rendelkezik, mi történjék! Meg tessék elintézni, a tanítványait futni engedik. Csak egy van akit elhurcolnak. Még azt a gyöngy fiút is hagyják futni, aki Márk szerint egy hálóingben jött meg abból a vacsoráló házból ahol édesanyja Mária vendéggül látta az Urat. Még azt a fiút is hagyják futni. Jézus akarata teljesült. Mindenki szabad maradt, csak Jézus hull a poroszalók kezébe, mert ő viseli a mi nehézség, csak ő hordja a terhet. És így megy előre a halálba. Mily csodálatos az az szó amit "udáshos" intázták: azt mondják társam mit keresel itt? /nem azt mondja, hogy barátom, a magyar fordítás itt helytelen, görögben nem az a szó áll itt, hogy "Filé," hanem "hetájre" latinul az a szó így hangzik, socius. Ebből a szóból vette értelmét a szocializmus. /Socius" magyar fordítása "felebarát", szocializmus fordítása: felebaráti megalom. /Itt a társ szó áll, ami azt jelentis: olyanok akiknek egymást kell segíteni. Az az igazi szocializmus, mikor ember, embert segít, nem magának éli, hanem a társainak. /Ezt a szent szót: socius-hetájros választotta Jézus arra, hogy megszólítsa Judást. Társam miért vagy itt? Akinek értem kellene élned, miért vagy itt? Hogy hatolhatott ez a szó "udás" szívébe. És lássátok oszokkal írulta el az Ebernek Fiát. Hogy hatoltak be ezek a szavak "udás" lelkébe, mégis véghezvitte tettét.... De aztán elment társ nélkül. Elment a nagy magányosságba, ahová nem követték a főpapok, irántudók, szolgák, római katonák. Egyedül Jézus nélkül ment el a sötét éjszakába és abba a sötét éjszakába belevesztett.... Elvesztett reménység, elvesztett fény. Mi vár még rá? Végső kétségbeesés, öngyilkosság.

Igy fogták el Jézust. Emberi bűnnel, de ez a bűn minden ember bűne, minden nép bűne. És az emberi bűn ott áll előttünk azokban megtestesülve, akik a legtöbb világosságot kapták Istentől és megragadja az ember az ő társát, a sociust, a hetájrót a Názáreti Jézust. Megragadja, megkötözi és viszi a halálra! És az emberi történet. És az emberi lélek! És az emberi sors! És megyünk előre: az ember átörökíti a maga bűnét az utána következő emberekbe, az ember viszi az embert a vessedlembé, a pusztulásba, a halálba. Ebbe a vergődős világban csak egy fehér pont van, nem Péter aki kardot ránt, hanem Jézus, aki megáll nyugodtan, nem ellenkezik, odaadja magát áldozatul.

Hogy mily csodálatosan fehér az a pontja a történelemnek, a názáreti Jézus, és mily sötét a többi: mily sötét az éjszaka, mily ragyogóan fehér az a szeretet, az a bizalom, az a nyugalom, az az odaadó, áldozatot hozó szentség, mely Jézusban megjelent: ebben a sötét éjszakában, itt látjuk Őt, mint imádkozót megunk fölött, megunk-tól elkülönülve, mint egyedül igazi szentet. Itt látjuk Őt, hogy leboruljunk előtte és imádjuk.

Mindazoknak a gonosz szereplőknek, kik ebbe a történetbe beleszólódnak Megváltó-ja az egyszemély Istennél közbenjáró az a Jézus, akit Judást elárult, Kajafás elfogat és a gyáva római helytartó odaadja halálra. Amíg ránézünk erre a fehér csodálatos alakra, addig a lelkünk emelkedik. Ha világi embereket bálványozunk lelkünk aláeszkál a selybe. Az egész emberi társadalomban egy fehér alak emelkedik fel, mint reménységünknek a cél-pontja, mint a szabadulásnak kutja. És a Jézus, akit a Csecsenáné kertjében elfogtak, és elhurcoltak, hogy megöljék.

Hogy rendelkezik, mi történeljéki meg tessék szit mond, a tanítványait futni engedik. Csak egy van akit elhurcolnak. Még azt a gyöngy fiut is hagyják futni, aki Márk szerint egy hálóingban jött meg abból a vasszaló házból ahol édesanyja Mária vendéggül látta az Urat. Még azt a fiut is hagyják futni. Jézus akarata teljesült. Mindenki szabad maradt, csak Jézus hull a poroszalók kezébe, mert ő viseli a mi nehézség, csak ő hordja a terhet. És így megy előre a halálba. Mily csodálatos az az szó amit "udáshos" intésetts: azt mondja: társam mit keresel itt? /nem azt mondja, hogy barátom, a magyar fordítás itt helytelen, görögben nem az a szó áll itt, hogy "Filé," hanem "hetájros" latinul az a szó így hangzik, socius. Ebből a szóból vette értelmét a szocializmus. /Socius" magyar fordítása "felebarát", szocializmus fordítása: felebaráti megalom. /Itt a társ szó áll, ami azt jelentisolyanok akiknek egymást kell segíteni. Az az igazi szocializmus, mikor ember, embert segít, nem magának él, hanem a társainak. /Ezt a szent sőt: socius-hetájros választotta Jézus arra, hogy megszólítsa Judást. Társam miért vagy itt?" Akinek értem kellene élned, miért vagy itt? Hogy hatolhatott ez a szó "udás" szivébe. És lássátok csókkal írulta el az Ebernek Fiát. Hogy hatoltak be ezek a szavak "udás" lelkébe, mégis véghezvitte tettét.... De aztán elment társ nélkül. Elment a nagy magányosságba, ahová nem követték a főpapok, irántudók, szolgák, római katonák. Egyedül Jézus nélkül ment el a sötét éjszakába és abba a sötét sötétbe beleveszett.... Elvesztett reménység, elvesztett fény. Mi vár még rá? Végső kétségbeesés, öngyilkosság.

Igy fogták el Jézust. Emberi bűnnel, de ez a bűn minden ember bűne, minden nép bűne. És az emberi bűn ott áll előttünk azokban megtestesülve, akik a legtöbb világosságot kapták Istentől és megragadja az ember az ő társát, a sociust, a hetájrost a Násáreti Jézust. Megragadja, megkötözi és viszi a halálra! És az emberi történet. És az emberi lélek! És az emberi sors! És megyünk előre: az ember átörökíti a maga bűnét az utána következő emberekbe, az ember viszi az embert a veszedelmébe, a pusztulásba, a halálba. Ebbe a vergődős aljas világban csak egy fehér pont van, nem Péter aki kardot ránt, hanem Jézus, aki megáll nyugodtan, nem ellenkezik, odaadja magát áldozatul.

Hogy mily csodálatosan fehér az a pontja a történelemnek, a násáreti Jézus, és mily sötét a többi: mily sötét az éjszaka, mily ragyogóan fehér az a szeretet, az a biztonság, az a nyugalom, az az odaadó, áldozatot hozó szentség, mely Jézusban megjelent: ebben a sötét éjszakában, itt látjuk Őt, mint imádatot megunk fölött, megunk-tól elkülönülve, mint egyedül igazi szentet. Itt látjuk Őt, hogy leboruljunk előtte és imádjuk.

Kindasoknak a gonosz szereplőknek, kik ebbe a történetbe belefondáknak megváltója az egyszemély Istennél külsőbenjáró az a Jézus, akit Judást elárult, Kajafás elfogatta és egy óra római helytartó odaadja halálra. Amíg ránézünk erre a fehér csodálatos alakra, addig a lelkünk emelkedik. Ha világi embereket bálványozunk lelkünk aláeszáll a sálya. Az egész emberi társadalomban egy fehér alak emelkedik fel, mint reménységünknek a célpontja, mint a szabadulásnak kutya. Az a Jézus, akit a Cecsenáné kertjében elfogtak, és elhurcoltak, hogy megöljék.